

اعلان

گرانو او قدر منو لوستونکو پښتو ډات نیټ د دې کتاب سره ډیره
خواری کړی ده او په ډیر عاجزانه طورئې تاسو ته د مطالعې په
غرض ډالی کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول، چاپ کول يا
زمونږ نسبت ترې لري کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ډیر سخت منع دی

پښتو و نسوان

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

پاراپلیک

لبنورته او گورئی رسئی په غاره
منصور ددار په سر دلدار غواری

اجمل منصور

ب

تول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

دكتاب نوم دار او دلدار

ديکوال نوم اجمل منصور

كتاب محمد رسول پښتو اکبری

سرپاڼه ذوالفارعلی بهتو (برنسپل) د کسره

شمېز پنځه سوهه

د چاپ کال نويس سوهه اته نوي

قيمه ۳۰ روپۍ

نورونکي

کالج بک پوپو تپوپي (صوابه)

مُنْتَهٰ

لیاقت تصور، صادق حُسْن مصادق، امان الله راهی، شعب ساگر
 جهان زب سهبل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس
 هویق، مامون رشید دشید، پروفسر عارف خنک او بن یار یوسفزے۔
 دا هاغه بساغلی دی چونه پی دی کتاب چاپ کولوته او پارولم زماحومله
 پی یوبیه دوه کره -

عطاء الرحمن ذهیر - ابن یاد یوسفزے

ذوالفقار علی دوسرہ او سید افضل شاہ (سادات گرافکس لاپور) پی زما ددی کتاب سرپاہنہ
 پی هم جویہ کوپی ده دی بساغلو ماسره په دی کتاب کنپی هر قسم مرسته
 کوپی ده -

گوان هش نورالبشر ذیں او بساغلی ھلپش خلیل دی دوار و زما په
 دی کتاب شوکر بنی یمکی دی - زہ دی پودتہ ذکوشو ملکرو او مشافع
 سره د سید قیوم افتخار احمد (کالج بک پپو توپی)
 د تو لو غر و هم د بره، د بره هنته کوم پی زماحوم پی او چتی کوپی -

اجمل منصور

شہید ان (پوپر)

منصور - دار او دلدار

دېښتو شاعری کېپی بعضی زاره اصطلاحات د نوو حالاتو او واقعاً
په حواله دومره په تکار سره بیانېنی پېچی هرڅو ګه د غه اصطلاحات
یا واقعیات زاره دی نوودنوی دور شاعری په داسې انداز بیان
بیان کړي پېچی لوستونکی له نهوند ورکړي - په د غه کېپی منصور او
دار په دېښتو شاعری کېپی د حالاتو د قدغنوونو د نهفي کولو له پاره
په شدت سره بیانېنی -

زمونن د نوی دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور نو په
مجموعی توګه د خپلی شاعری د علامت هم دار او دلدار ګرځوله ده -
او د غنی خان د خلی دی خطاب سره پېچني انسیاف کړے ده -
اجمل له د منصور خطاب غنی خان ورکړے ده - لکه پېچی هفه ورته
پېچني د خپل دی شعر په آئینه کېپی کستلي دي -

منصوره ھلکه نو په دار او خټې
چځدا شنا راز دی محروله یو ره

اجمل منصور په دېښتو شاعری کېپی د دار او دلدار استعمال د
علامت په طور کړے ده او د هفتہ ټوله شاعری مجموعی طو
په د غه خیال رنگینه ده - زه های طور د اجمل منصور د لب عمر

د شاعری په حقله دا په دعوه سره وا یم چې د ماشوم د حالاتو
 جير د وقت نه وړاندې ذهنې او شعوري طور بالغ کړے دے
 چهقهه په دا سې ماشوم ژوتن کښې د ومره ژور فکلري - حالانکې
 د جمل منصوري د عمر هنکان فقط د کوکت یا نورو لوبو شوق لري
 نهودا بساغلې د پښتو او پښتون وظيفه کوي یو ویشن احساس
 رسانظر او پښتون شعور لوي - زه دده شاعری ته الهام
 وايُم حکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور خه و پُلے
 شي ؟ زه د روایت مطابق د هفه شاعری ته د عانه کوم د هفه
 ژوتن ته دعا ګويم چې خداسته دله ژوند ورکړي نو ډېر خه به
 او دیکي -

نورالبشر نویں

افقان کالو خ پېښور

” ذوالجلال ”

قیلو نکے دھر سوال دے ذوالجلال
بل شوک نہ دی ذوالجلال دے ذوالجلال

نہ دچانہ دے پیدا نہ تری پیدا دی
نہ بدل بنی پہ یو حال دے ذوالجلال
نہ پہ چا باندپی بی کار نہ بی غرض شتہ
نہ سجد و ته مو لپوال دے ذوالجلال
ھغہ خلق پہ ژوندو نی جنتیان دی
چ دچانہ هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور ددار پہ سربہ دا اوازوی
سیال بی نشته دے بی سیال دے ذوالجلال

مانسماں مال

چل پوپال

”دنوي کال سحرة“

په پښتوکښي به غږت، مينه او توان راولي
درقيب خپلوبه محلت کښي به خزان راولي

په ژبه کونگ دې شمه بلکه درنه سوال اوکړه
دنوي کال سحرة ماله به جانان راولي

۳۱ - ۱۲ - ۹۲

ما چېگر مال

چېل پوپال

ستاد مینې په لھفل کېنى پې دا خل شوم
ا یله او سپه انسانانو کېنى شامل شوم

د پې مخې اول ماته په ولاړ وو
من ې زه در کېنى پې ولاړ یمه شامل شوم

ستاد مینې نه به زه خنگه لاس وا خلم
ستاو فاؤه پې د نیا سره واصل شوم

او س د چانه گیله او کړمه جانانه
زه د خپل ارمان په چله پې قائل شوم

د منصور په یارا پې دې یقین او شو
ددیدن په وخت دې جانه را نازل شوم

ظاهره که په غم باش پی غمجن زما جانان دے
والله دبربی وفا او دروغ نز زما جانان دے

پرون مسلک مسلک وو در قیب په خواکنی ناست وو
نن نوا، نوا ته پی کبزی جو مرد من زما جانان دے

دوخت قافلوراشی یو پیوس درته کوئه
او ستاسو خیچن توب دے که خیچن زما جانا دے

خپل عقل پر پی تمام کرم په مطلب پی پو نه شم
او ستاسو نظریده کبپی لابپی فن زما جانان دے

منصوره پچی پی کله په غرل کبپی نامه وا خلم
په دپی خبره مانه گیله من زما جانان دے

نئے یاد رضا شہ نئے زرہ صبر پنی
ھر یو ارمان می دلتہ قتل بینی

اویدل چہرہ پہ میکدہ کبی
چڑپہ لمن پی موئیونہ کبینی

دا گوم انصاف دے وہ ساقی جانہ
شوک ورتہ گویا اشوق مستپنی

پہ دپی کبی هم لا ملگری واٹی
زپکے کرہ صبر چی حصہ کبینی

ذپکے می او چوی غمونہ زور کری
دنجیب مرگ پھی ما تہ یاد پنی

زمایپه خیالی جو پر لپو نے شو
منصور یو گوت کبی ٹھانٹہ گوردینی

چی بستکے یار چی په نظر نه را چی
دنیا دی واخله چی دلبونه را چی

ه پر صبرا و می کرو په صبر نه شوہ
دوڑھ چی تپرہ کرہ ا ختر نه را چی

پون و عداه چی د ما چیگر کھپی وہ
تیرپی خورپی شوپی ما چیگرنہ را چی

ساقی و پل داتھ چی د نتھ داشہ
د پنخانی نه ٹھوک بھرنہ را چی

په ذرہ غمگین یم بی و صالحہ د اسی
لکھ چی شپی پسپی سحر نہ را چی

د جانان غم لپونے کرمه منصور
په ٹان دروغو می باور نہ را چی

کپری جنتونه به بدل په شوندو
مُلا که خُله کپنسوہ یو حُل په شوندو

(۱۳) رشید په پنج مجروح په ستر کو ٹیکی
هیچا اوته دیکه تکل په شوندو و
په تخیل کبی لپونتوب را واخلي
کله چڑ راجی شي غزل په شوندو و
غاصب ہی خُکه گنه گار بُولی
ماته دے پاتی شیش محل په شوندو و
پرون ہی ماته و پل خبیل گناہ ده
من ہی شراب خپله بھیدل په شوندو و
غونی زیگ زیگ شي په ما اور پین م
احمل پھی خُله بدم د اجمل په شوندو و

د منت د ساقی جام دے
چنخاپی تھے پی سلام دے

موبن د ژوئند په ژرندہ دل یو
کہ گورگران دے نونا کام دے
داچ یو بدل پسی ژارو
دا پیش تو ده دا اسلام دے
په ٹمپر باند چی چی ناست دے
هم ساقی دے هم امام دے
دا چی لاس کبی پی جام د پی
بودا شوے جو پ خیام دے
اریانہ پوک کبی زورندہ دے
په منصور ھانہ اسنا دے

یاد مقطی نہ مختسبی وو پی
د پاکل منصور کلام دے

د بىنكلىي په لېتون كېنى مې خيالات نواره واره شول
اول كە لۈشان كم وونخواوس زيات نواره واره شول

جانانه ستادولت، زما غربت او د عشق په لار كېنى
شي كبرانه به كە دغە تقادات نواره واره شول
وطنه وا يە خنگ به مې لە تانه زرگە بىنە شي
مىڭرىي چى مې قول په امارات نواره واره شول
ما وې ياردە بې يو، يو سوال كومە چى سېڭىشي
پەڭاچى په ما زغۇ كېنى مې سوالات نواره واره شول
ما بىن چى ا باسین تە په سىگۈ كېنى دا سې ووې
تنها شومە چى قول بىنكلىي په سوات نواره واره شول

جانان به ئى هم اورىي هم بې وا يې په سرو شونۇ
منصورە كە نېرى كېنى دې ابيات نواره واره شول

مانه پچی ٹان ستاپه جمال کبپی ورک شي
ملکه دستوري نور هلال کبپی ورک شي

تبپی د لاسونه پی او غور خپن ی
زاهد د مستو حورو خیال کبپی ورک شي
زماد پکے خل پونے غوندپی د سے
یاد سره هم په قیل و قبال کبپی ورک شي
یار پی دقیق مته وئی پووا مه کبوه
دا لپونے بہ پشکال کبپی ورک شي
ستاد جلوپی د لیدو تاب نه لری
کنه مئین د پی په وصال کبپی ورک شي

د چا حنکل ور بیل کبپی نه دوکپ. ی
منصور د غوندپی ذپی خال کبپی ورک شي

د چا ز لفی لو یول هم فنکاری ده
د چا شوندو پی بسکلول هم فنکاری ده

د حسینو ژرول هم فنکاری ده
د حسینو خندول هم فنکاری ده
تش دانه چی ارمان او وژنی فنکار شی
د اخوبونه گشتول هم فنکاری ده

محوانه دا گوری ده رجا ریزده نه دی
بلا زروننه در دول هم فنکاری ده
یار بسکاه خند اکبپی و دئپل منصوره
ستاپه شان غزل ییکل هم فنکاری ده

دانه د کلی ما حیگر پا پی شو
هفه منگه هفه گودر پا پی شو

خنگه منزل ته زر ور اور سین م
چن نیمه لاره کبپی دلبر پا پی شو
آ خرد پستون یم چله خنگه و شرم
د یار غم کور کبپی د حیگر پا پی شو
اشنا ز ماد سره کوزنه کرو لو
د عشق پسته ھی په سو پا پی شو
ھپی نه خلق پرپی خبرشی سبا
ستاد کور خوا کبپی ھی ٹادر پا پی شو

پا کل منصور په جانان هر ھئه با ھلہ
تش د لفظونو جادو گئر پا پی شو

د ور تلو يم نود را تلو نه یمه
خکه د يار چم ته د تلو نه یمه

ا ختره پام گورے په ما رانه شپی
لا د ا غیارو د سیالونه یمه

ستركو ھی ستركونه شراب ٿنبلی دی
ساقي عادت د ڦی د پیالونه یمه

خله ھی سورے او س په گھیواولي
او س د چا د ذره نه د و تلونه یمه

منصوره ما باند چا از مبیشت هه کوهه
ستا پیه شان دارتہ د ختلونه یمه

بس که د و فا سندري مه وايا
چپ شه بُر و فا سندري مه وايا

يو حُل مي دزره نه او باسلے دے
بپر ته د اشنا سندري مه وايا
دا مي سرمایه ده ددپي سترپي ژوند
خه واپي چي د اسندري مه وايد
غله شه ساه وا خله په ټول کلي کبني
بوره شوه نوغاسندري مه وايا
خله مي ماته بشه ژبه چارچور بشه ده
ياروپي چي زما سندري مه وايا

نن گمل مخي دا سې وي منصوره چي
تا كرمه رسوا سندري مه وايا

ما نه ذر کے دستِر گو رپ کبی ورک شو
دا لپونے دستِر گو رپ کبی ورک شو

زماد کلی بنکلا پاتی نہ شوہ
گو در منکے دستِر گو رپ کبی ورک شو
چھی زما بر پتو سره او ختلو
ستا یخکے دستِر گو رپ کبی ورک شو
بیگاہ چھی ما بیینہ خله کپسند له
سُورا سنگے دستِر گو رپ کبی ورک شو
یار ہی لا گل زلفو کبی اپسے نہ وو
چھپسر لے دستِر گو رپ کبی ورک شو

چھی ما منصور د ھانه نوبنگہ لئو
ھفہ لائے دستِر گو رپ کبی ورک شو

شونه پی دپی مه پچپجه غابنوونوکبئی پاگل به بی کرپی
پسوبن می دەنپت ننکپی لاسونوکبئی پاگل به بی کرپی

کله زغمس شم ساخند ۱ در قیبانو سرە
بیاراله مه را حە نەوبونوکبئی پاگل به بی کرپی
راتە پە خط کبئی دا غیارو ذکر خەلە کوپی
پردی وطن پردو بنارو نوکبئی پاگل به بی کرپی
دومره عادت دپی کرم جانانە پچی کەمی او نە کرپی
پە خپل ستم خپلو ئىلمۇ نوکبئی پاگل به بی کرپی
زېگىھە دە دپی مەنم نەودا زما و اورە پچى
گلۇنە ھېرىنە کرپی دپدو نوکبئی پاگل به بی کرپی

ساقى منصور يمه شراب غوارم خمارغاواپ مە
راتە او بە ماچوو جامونوکبئی پاگل به بی کرپی

نظام کل

تهُ می دزپگی گل بُی
 تهُ می دپتکی گل بُی
 مانه ورپدے نه شپی
 تهُ دپسرلی گل بُی
 ستاونه چنار چنار
 ستاونسون خار خمار
 ستاخندا بھار بھار
 زپہ زما بیمار بیمار
 تهُ د لیوینی ارمان
 تهُ د لیوینی گل بُی
 نوند دیزملیستوب کویی
 نوند می لیونتسوب کویی
 ذپہ په زلفونجوب کویی
 ستر بُی مسکیتسوب کویی

شوندپی دی غوچه غوچه
یاره گلابی گلے بی

سری شوندپی انار لری
گل ورین رخسار لری
تور اور مبل تار تار لری
غایپی باندی هار لری

ما منصور د هوکه نه کوپی
وه گله و قعی گل بی
مانه ور کد سنه شبی
سته د پرسنی گل بی

چی ہی په بنه نہ راجھی
نوم چی په خلہ نہ راجھی

ما درته ووی کندے
مرہ هغہ نہ راجھی
هغہ معلوم دے ما تہ
په نیمه شپہ نہ راجھی
موبن ہ تل ساندی وایو
موبن لہ تپہ نہ راجھی
یارہ کھڑھ خہ ووے
مالہ غصہ نہ راجھی
پسپی بہ ہی ماتی شی خو
ستاپہ کو خہ نہ راجھی

منصورہ ستاپہ ورپاندی
خدا پکو گیله نہ راجھی

ساز

چي دې وينم ويلى كېرم چي دې نه وينم سوزېزم

زه ترکوپى يە سوزېزم زه توشوبە ويلى كېرم

زه د ژوند او مرگ پە داسپى بىرىن ولاپىمە زرگىيە

كە ساھ اخلمە قىلىپەم، كە ساھ نە اخلمە مركېرم

"حسین جنت"

ن پی هر یوچو پال سوزی
ن پی هنر پکے ڈرپنی
هره پېغله پی سرتوره
د سرتاج په کت غور چبی
دمور پلار په مخ کبپی یاره
زوئے په سرو و ینو ملبپنی
چې د کوره و پی نه وہ
هفه پېغله سرتورپنی
پښتون ورک پښتون تالاشه
د بخیب سنج و رانپنی
خدایه ولی، خدا یه ولی
په مومن دا ظلمونه کبپی
د دوزخ په سرو ملبوکبپی
د احسین جنت سوزپنی
هر ھائے چغی دی سوری دی
زما هر چو پال و رانپنی

زما گل د طن شو خا وری

گولی هانسپی چالپری

زلی سره بنادسی کنپی

نچیل وطن ته واده کپنی

نه خودول شته نه سُرناشة

نه زما پیغله کدو بینی

در قیب په ساز شونو

پشتون هر ځائے تلاکپنی

نو خدا یه ولی، خدا یه ولی

په موبن دا ظلمونه کپنی

د دوزخ په سرومبو کنپی

د حسین جنت سوز بینی

وختونود سِتم په لاس وهلي يُو موبن دواره
حسينو په دردمن ذره ديدولي يُو موبن دواره

هه چا ز موبن په غم دنو شحال مقبل و هله
دهه چا په خفگان ملثريدي لي يُو موبن دواره

رپيار او ما ديار دکورچته پرسنودي نه ده
رقیب که د جانان چم کښې کھللي يُو موبن دواره

زما هنکښې جانان ته د جانان په هنکښې ما ته
کھل مه کوه یوبل ته نازولي يُو موبن دواره

تش نوم مو یوشان نه ده سه په کو دارکښې هم یوشان يُو
منصوره یارله دارباندي خللي يُو موبن دواره

خلقو شراب ٿيندل تا تو بی او ويستی
حکه ساقی د ملکدی او ويستی

زه دی خبر نه کرمه والو تلی
خنگه په چل چل ڪندی پسندی او ويستی

شنج چو د ترکو په محقق و رکلو شه
او گوره غارپی نه پی تسبی او ويستی

غربته روک شپی د لاسه هفپی
راته د لاسونه کرپی او ويستی

تابه منصور غوندی په دار او خیر
که دی جانان جانان نعرپی او ويستی

ما بین

و ه د کalam غیب نه کنپی لوئے شوی یه
نوب و یتم که ته و سے چی ما بین ته حُو

جیب کنپی یو پسہ درسره نشته د سے
هسپی تشن په خُله و سے چی ما بین ته حُو

زه درسره لار باندی قدم نا خلم
خنگه ته لا خه و سے چی ما بین ته حُو

خنگه دیخنی نه گوکله شو سے چی
بیا یه راته نه و سے چی ما بین ته حُو

چا و میل چی په سینه کنپی هی گوکل دے
دا گوکل نه قتل کاه ده سور مقتد دے

ته پرون سیرپی گربوان چی چم ته داغلے
چا و میل چی ستا محیوب چا و پاکل دے
پسپی چی سترپی شوپی موژرہ ته ی و میل چی
ستا منزل ته زرہ لا نور خومره مزل دے
ستا نیاست خو و رحی تر و رحی سپوا کپنی
زما عشق نو د غربت په ژوندہ دل دے
ز میتوب ته د سرو شوندو ارمان پرپن ده
دی ارمان هی ایله او س اخستے پل دے
دا سپی کس سره په لار باندی روان یم
چی د حق غو بنته کرمہ وا ی غل دے
د غزل د پرخی تگ د عوبدار حوك دی
د غزل ژوندون په چا باندی غزل دے
د منصور غوندی په دار حوك زورن نه شول
د پخوانه او س د عشق قانون بدال دے

جت یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د شیش محل زه د پوپال یمه

پولوته یوشان ټول راته یوشان دی
ستورے یمه فمریمه هلال یمه
اوسم پوری چل د و تونه راحی
زړه چې اخته کړے په جنجال یمه
اوسم پی ما پی اوستله پوهه شوم
یاره باکمال پی بی کمال یمه
پانی پی غږت د تاریخ د کې کړی
زیمه پستون یمه ننګیال یمه
سر بیدر، ګوپوان سیری پښی اسلی پښی
ستا مینه کښی د اسی په بدحال یمه

اوکره ما منصور باندې از پښت ګله
ستا د یاره دار باندې خوشحال یمه

نوے کال دی مبارک شہ

اوں په تلو کنپی راغور چبی
 قدم اخلي ورتا و پنی
 د جانان و بسته سپنپنی
 کال په کال پھی بودا کپنی
 زه بہ خنگہ ورته ووہم
 نوے کال دی مبارک شہ

۱۵ گھومنہ ماشو ماں

۱۶ بھی وسہ ۱۷ خوارانے

پھی وجہ پسی ڈپنی
 پھی پی خلہ نہ را ٹولپری

زه بہ خنگہ ورته ووہم
 نوے کال دی مبارک شہ

پھی پالش پالش نعری کوئی

مالہ زرہ زری زری کری

پہ نخ او سبکی پی بھپنی

د چا زرہ پری نہ خوبنی

زه بہ خنگہ ورته ووہم
 نوے کال دی مبارک شہ

دا نری دزی چاچیه پی
دا درپی و درپی پاپیه پی
دیخنی نه چی دپین یی
په جامو کبی نه پتپنی

زه بے خنگه ورتہ وو ہم
نوئے کال دی مبارک شه

دا پچی ناست دے په بازار کبی
قوی خپیه لویہ لار کبی
شوك دده په حال خبر بزی
چچپه ده بھٹھ تپنی

زه بے خنگه ورتہ وو ہم
نوئے کال دی مبارک شه

نوئے کال پچی راروان دے
دی کبی مانہ یار روان دے
یار پچی مانہ جدا کپنی
ورپسی چی زرہ خوبنی یی

زه بے خنگه ورتہ وو ہم
نوئے کال دی مبارک شه

د منصور زرگے پاہل دے
دھا مینه کبی گھائی دے

زه بے خنگه ورتہ وو ہم
نوئے کال دی مبارک شه

دم درود پرپی نه پھپن یی
چچپه یار پسی در دین یی

چې چې زړگی ته رانزدې جانا دے
په شانتې سپین د فالودې جانا دے

زړگیه بس که د مره مه نو بد ېښ ه
غېښ کښې د لښې شان مودې جانا د

چې دې د زړه درنځ طیب نه شولو
زمایه خایاې بې فامدې جانا دے

پرون ې ماته و پل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانا دے

منصوره د اسې ساتي جانا د و پل!
ملا د نوارې عقیدې جانا دے -

کئه مسیتی پی راو ستلے شی بھار کبپی
دز پگی ویسپی بھ او نولم کلزار کبپی

ستمگرہ یارہ کله بھ لا دروچی!
تو سد سترا گوپی سپتپن یی انتظار کبپی

شہزادگی د شپڑہ نمونی پی ما خبر کپٹی
د یوسف پشان بد حال شوم کھمار کبپی

کله زموں کلی کبپی دا سپی محصل نشته
چا سپیا کی دی تپلی ستاسوںبار کبپی

ماں یودی پونے یمه منصور یم
فرق نہ کوم پی دار او پی دلدار کبپی

چپ به شم ذرگیه او س به خه و ایم
چاچاته حالونه به دزره وایم

بیا چورپی د قیو مسو لے دے
یار باندپی می بد لکی که بنه وایم

زه چی ستاغمو نو لار کنپی پر پنودم
او س به گھله چاته پستا نه وایم

سرپی وینپی رو اپی می د ژپی شی
چاته چی دستان د بستانه وایم

شوك چی پر دیه ژیه کنپی خبرپی کرپی
زه منصور هفو خلقوتہ مرہ وایم

پتا يه او لیکم رنگین غوندی غزل سپرلیه
زمونزیه سیمه باندی بیارا شه مو حُل سپرلیه

ستا په ورتگ باندی محفل چی سپرلیه شو سه و تیل
را شه رو بنانه که نن بیا هفه محفل سپرلیه

که وي ساقی، که جام، جانان وي بی لتا سپرلیه
والله چرنہ کوئی قرار پکنی کوکل سپرلیه

په کوم محد کمو ما نیو کبپی چی ستاهوانه لکی
خاوری دی شی هفه ما نیه هفه محل سپرلیه

پرون دپبار چی راله ستا در اتلوز پرسے را کرو
لامس تراسه په انتظار باندی احتمل سپرلیه

هله یوئے به در قیب په چل اوول شپی
پچ دا خل زما جاناته په مقتل شپی

تاته هله به د بدل احوال معلوم شی
پچی سورے سورے د نته په کوکل شپی

اے صابرہ ته بہ خنگه صبرا و کری
پچی په ٿو قو، ٿو قو گنپی پی دزرۂ غل شپی

ملا جانه تانه هم بہ جنت هپن شی
که او ده چوتھه و بسکلی په خنکل شپی

ته ا جمل پوره ا جمل نه پی ا جمله
ته ا جمل بہ هله شپی پچی سما جمل شپی

زه منصور په زيه مصال يمه د ترکو
هم په طمع د مصال يمه د ترکو

عاشتی کښې به شوک کوم یو سوال وئري
زه منږنکه د هر سوال يمه د ترکو

دنی اوی، کار سانه نه کېنې یارانو
چې، بسته په جنحال يمه د ترکو

پچې په مخ پې د ويښتو خطونه راشي
د پر خنده په د غې حال يمه د ترکو

دا پچې ما اجیمل د څان په نوا کښې کښې
محلتے او ټیوال يمه د ترکو

زپ کے غواری ۱۱ نوٹس پے مبڑو کسپی او سپدل
نور ننہ کپنی زمانه ابادو کسپی او سپدل

پر ۱۰۰ کرہ زپگیہ کھ د سختہ پتا را غله
ھستہ بی دے دیار تورو لکھن کی او سپدل
دو کپنہ ملا جانہ منور دی ننہ اور د و مظنو
دیار سره کوُم به میکدو کبی و سپدل
لب ترس په ما او کرہ غنم رنگیہ جانا نہ
ترشویہ زرہ کوُم ستا په کوشو کبی او سپدل
منظوم باش بی چی ظلم ته غیرت وا یی ملکرو
حُم نور ننہ کوُم د لته پشنتو کبی او سپدل

منصورہ پونیہ ٹان په یار باندی قربا کرہ
کھ غواری د منصور په شان زپکو ته او سپدل

یاد گیرنہ: دا غزل ماد پی وی پروردیوسر مسعود شاہ چب
طخه: اے عشقہ زپہ بی نوبن کرول په سُمو کبی او سپدل په طخه
لیکلے دو - نپتہ ۱۹۹۳ء

کله کپنی دا سپی مبل چی ھان له یار کرم
ستاتھ نه شم صبر پد لے ھان به حوار کرم

دا زماکم عقلتوب نه دے نور خنہ دی
بنکلے یار چی تل تپن با سی زه اعتبار کرم
رنگ چی زیر وی پسپنی می رپی په بدحال یم
ستاپه ور انڈی کمل فخیه چی گفتار کرم
چی یو حُل وا یو زمانامه وا خلی
لپو نے یمه بیا هم دلدار دلدار کرم
پرون ته هم زمام مل وی ماسره وی
فتوى اگرہ نن دی ولی گنھن کار کرم

منصور دی باندی نو شحال یم ته کرم نه یو
بچی نپوی کنسی دی د نسلو توبه کار کرم !

خه پیکه غوندہ کنپی شپه ده
خو یارخوا کنپی دے نحوبه ده

ستاد زرده بنه اوته حی
ز ما مینه پیشته ده !!
حُم ور حُم دیوچی بلوه
ستا فرقت کنپی شوگیره ده
ز ما خُله کنپی دیار نومدے
او د شپنخ په خُله توبه ده
ذندگی زموبنه خه ده
یو غزل دے یو تپه ده

یار دی رانه کرلو ربه
د منصور دغه گیله ده

اے زما زپه زما خیگرہ خه شو پی
زما دزپه نه ناخبرہ خه شو پی

زه خوڑونے کے یم ستاد مینی په نوم
د پاکی مینی نه منکرہ خه شو پی
په هغی لو دیه ور حبہ اور کبی سوزی
وہ د منحو منو سوداگرہ خه شو پی
صبا بیدھ ٹائے کبپی د اچھی آورم
اخ د لفظو منو جادوگرہ خه شر پی
پیشته دے پیغالی نہ منکی پہ ترخ کبپی
زما دخوار کلی گودرہ خه شو پی

چی دی زما په زپگی لو بی کر پی
واٹی منصور چی ستمگرہ خه شو پی

میاشتنی ریکوال

پسپور

زه بیا خه کوم دروم و شام بنکلی
خواکنپی چې بې وي د بستگرام بنکلی

بې موته چاسره یاری ته کړي
د اسې اموخته شول د اسلام بنکلی

ماسره که تایاري پالې وه
اوسم به په د نیانه وو بنام بنکلی

مونږ هو په کنخلو کنپی هم نه یادئ
نورخو کو یا هر چاته سلام بنکلی

د اچې د عده او کړي بیا پې ماته کړي
د منصوره د ټه زمام د قام بنکلی

”زماڙوٽد“

زمانه نور ز ما د ڪجت پيٽنه مه کپئي
پيٽنگ په شان مُبن سوزپ و ڪبپي ڦيوندو دے

ڌيٽه که هر خه او ڪپي صبور لئي تويانه شي
ددپي کوشوملنگ يم دپي کوشوكبي ڦيوندون دے

زما د ٻونسو به درته خه او ويم جانا نه
نه مرو ڪپي حساب پن م نه ڙوٽدو ڪبپي ڦيوندون دے

نہ پی شم چی ورکو لے هفہ شے غواری
ماںہ می زرگ کے دچا زرگ کے غواری

اوسم بہ بنہ پہ نڑہ مزدوری کوُم
کھل چی او سپدو لہ کور کے غواری
دستاپہ دولت ستاپہ محل نہ ده
مینہ صفا زرہ صفا تندے غواری
وینہ دزرگی دچی پرنسہ او شیند چے
شوك چی پہ نچل کلی کبپی سپر لے غواری
خنگ بہ یاراٹہ ورسراہ او پالم
ھر ما بنام چی حولہ کبپی انتکے غواری
سلحلہ می او باسٹہ دزرہ نہ خو
نہ صبر پنی بیا هفہ سرے غواری

ژوند پی ورلہ چول خاورپی ایرپی کپلو
اوگورہ منصورتہ بیا هنخے غواری

ستاپه يارى كېنىي بىلازىرو نولىمېي وانسىتلى
د مېل خالقتو آيما نۇ نۇ لمېي وانسىتلى

خان ئەپە كەمە خىلە مالىار وايى زەپوئە نەشوم
پېي دېچى كەناركېنىي سۈرگۈلۈنۈ لىمېي وانسىتلى
تەخپىل محل خېلى بىانىرى كېنىي شەنگۇ نۇشمالە اوسي
زمۇن دخوار و گىرسپۇا نۇمنۇ لىمېي وانسىتلى
پە تاسو ھېڭ نە كېرىي اش د بىسارپى درىدە خلقەت
زە كامىل كېنىي پۇپالونۇ لىمېي وانسىتلى
مۇخ پە نقاب كېنىي پېتۋە ئاتىرسە ظلمە كىرە
ستاپه لىد و نۇ نظرى و نۇ لىمېي وانسىتلى
ستاد وصال پە طمعە طمعە پە ماڭە ئۆنە شول
پە ژوبىل زىرە كېنىي پېھص و نۇ لىمېي وانسىتلى
پەزىتە به ناستىپى وي قىصىپى ددرخانىدە كويى
كولپىرى پۇتىدا دىي تىتىورۇنۇ لىمېي وانسىتلى

عىيىيە كارد - پېچى پە تا هەدو اثرنە كويى
د مەنھىر آھ سەرە دارۇنۇ نىسبى وانسىتلى

ٿو مره ساده توب ڪپي دڻي هوبنيار ڪرمه
گله ! تا د بُنکلو توبه ڪار کري هه

را شه چي من دا خبره پينه ڪرو
ڏڻه به دڻي توكمي انتظار ڪرمه
ما ته جو په دپاسه پا گل نشته دے
متل په غنم رنگو چي ا عبار ڪرمه
کم بې رُخني چي در ته اوستايئم
کم ، کم ستمونه به چي شمار ڪرمه

ما ته چي خپل گناه په گو ته نه ڪرلو
زه هنصور چي بُنکلو په دار ڪرمه

پوئے یم مایپر چی کھے اعتماد دے
خبر نہ و مچی بُلیل نہ دے صیاد دے

بی له تانه سکه کور بغیر د مورہ
ستا په سرخو چی دز رہ چو پال آباد دے
زہ چی ستا کوشی ته راشم په قرار شی
ویز ڈر لے زرہ می هر ٹھائے کنسی نابناد دے
چی دانہ وی پستو خہ پستانہ خہ کا
پستتو کنسی نہ دکار شے ا تھاد دے
ھٹخ اش پر چی زما آه و فغان نہ کپی
زم ا نخکنسی زما چیل ا شناشیدا د دے

وہ رپبارہ نن پا کمل منصور ته وا یہ
ستا دلا سه می ڈون تباہ بر باد دے

اُخربه شی په نچلو کپ و پسپماں قاتلانی
تُرخوبه ارمان وڑنی قاتلانی، قاتلا نی

نازوونه قاتلان او زاداگانی قاتلانی
ڈونسے ارمان می وڈنی خندادگانی قاتلانی

منت درته کوم گوئے له مانه لوپی نہ شپی
ذرگے ہی نوبسوی ستاسو پشانی قاتلانی

اُثر پرسته کھلابه زما آه فغان نہ کپی
بوحی می قتل کاہ ته بی ایمانی قاتلا نی

منصور ددار په سرچھی دھی او دسی وا
ددی نه سپوانشته سزاگانی قاتلانی

نادان زړکے پې ستادیده ار غواړي
بیاسوز پنډه په سُورا نکار غواړي

مُلا چې شایه دم درود اوښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

ستړکې یوڅه روزړکے بلڅه واي
زړکے قرار ستړکې خُمار غواړي

په غوبښونه په اخستو به کېږي
څوک چې په څيل کورکښې اختيار غواړي

لې د رته او ګودۍ رسئې په ګاړه
منصور د دار په سردلدار غواړي

دزه ٿا په کور کښي ۾ لئو ڦي گله چرته کښي و
ماد خپل در دسندڙ کو ڦي گله چرته کښي و

ستا په سروايہ ماد کوم ازمیت نه پیښت کري
دنيا پي نه ته ٿي چلو ڦي گله چرته کښي و
تیکه بنگري پانز بب ۾ واچول وربيل ٻي تورشو
ماته راستولي ويء همزولي گله چرته کښي و
قسم د میشي په پاکي زه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم يادو ڦي گله چرته کښي و
زه ٻونے ووم دو فا په مطلب خه ٻوهيد م
جا ٻي ۾ ستا کو خه کښي شلو ڦي گله چرته کښي و

منصوره پر بین ده ديو ڦي خبر ڦي را کره ڻواب
چچ په ما پي هاور ڦي امبارو ڦي گله چرته کښي و

دا پچی نه دی در حی نحواله غتی سرے دے
خوار ذرگیه جو رپی ستاخوبن شوے دے "دے"

د جانان فخ کلستان بوتی از غنی دیا
د کلاب په شان چی یو یو اسنجے دے

پستون یارہ د دھی خبرپی مہ کرہ
وخت په منڈوہ رانہ زغیلی گپنے دے

خہ کھ عمرپی اویا کونہ تپ شتے
لا نھو فکر د بزمی بابا زلمے دے

زما بدی شی او نوا خواتہ پی کپنی
د منصور نھو بجیہ شان لپونے دے

سُنگرو بس کری دو فاستدر پی خله وائی
دلته د میپی او بنکلا سندر پی خله وائی

زه نوزره ستورے یم یارا نو په قلار پی پر پند
ماته د جام او د میتا سندر پی خله وائی

په دا سپی رنج باند پی اخته یم چې طبیجا ناده
د درد، پرهر او میسا سندر پی خله وائی

رندا نو نوش کوئی سرمی توت هاز غده چمه نو دو
خumar، خumar یم د اشتا سندر پی خله وائی

زما په ژوند پی منصور نوم په تاسوبنه نه لگید
زما په مرگ باند پی زما سندر پی خله وائی

غنم رنگے دے که توں دے او کہ سپین دے
ماته هر یو د یوسف پشان حسین دے

دا ز موبن د باغ غوچہ په فرب و ژنی
د مالیار لباس کبپی را نے نو کھل پھین دے
خھ پرون ندو باران لاروہ کندی کرپی
اے رپباره نن بھ راشی ا سمان شین دے
خاورپی ژوتد کبپی د مستی سندرپی وا یم
دا سبق راتھ بسود لے ا باسین دے
ما پرون و پل پچی نوم بھ پی تپی هپر شی
لا تو او سه ورتھ یاد دے یار زھین دے

د ا شنا د خلی کنھل تھ چرتھ رسی
کہ غزل د منصور هر خومره رنگین دے

جانان په سټر شو د کوده بھرنه را وڃي
که در ټېبو د پېغوره بھرنه را وڃي!

ستا اوذ پېژنې پېښې د ملنگي هه کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بھرنه را وڃي
د بنار ماپیه د لوگو ڈک بازار زمانه لیکي
هفه د بنار د لوگو شوره بھرنه را وڃي
زماعشال که د مری دے دیار منه کښې
سونے په نخپله د چیل گوره بھرنه را وڃي
د یوویشمہ صدی خه که دوه ويشمہ راشی
نو پېښته گورے سرتوره بھرنه را وڃي

ساچ و پلچي دا منصور راته پاکل بیکار پېچي
په رضا خه کوي په زوره بھرنه را وڃي

هم ۾ ارمادونه ستاکاته وژني
هم ۾ ستاقاتلي سترگي زره وژني

خدا ۾ خبر په دويي باند چاھه اوکل
گوره پښتوه پښتاهه وژني
تاپچي ۾ يادونه زره کبني ووژله
کوم پښتون په کوره پښتاهه وژني
تاکه دزره راز ووے په دارشوله
ما به هم دیار په طرف تله وژني
تاته گناه نشته دے پرو او مه کره
ما نو دا خپل زره دا خپل ما زغم وژني

حه کنه هفه نو آنا الحق ووې
ما خه کړي ما منصور په خه وژني

”سَمْنَة“

د الور سید چراغ لور

خدا یے دی لویہ کرہ بُلیلی
 مور او پلار مته نازو لی
 د طارق په مینه مستی!
 د بخشو د ذرہ غند لے!
 د بابا په فتح کنیتہ هم
 فربشتو نه حُنپی سُکلی
 کاش که ستاپه شانتی گل هم
 زما کور کنپی او سپد لے
 اے روپری اے نازیتی!
 اے سَمَن اے گل رنگنیتی
 ته په خپله پی تکه پینه
 بیا جامی مه اپهوه سپینی
 د بایتی د ذرہ قرار پی
 د انور د مبدنه وینی
 کاش که ستاپ شانتی گل هم
 زما کور کنپی او سپد لے

بُخْشُر تَاتِه نُوشَال بَنْدِي

چراغ سَتَانِه چا پِپِر بَنْدِي
کلادن سَتَانِه نوا کَبْنی خاندِي
سپر لے سَتَانِه لَهْمَهْ بَنْدِي
اے سَمَن دَهْرِ چا زِرَه کَبْنی

بس دا يو حُرَّت و سپدِي

کاش کَهْ سَتَانِشانتِي گل هم
زما کور کَبْنی او سپد لے
تَهْ یو گل یوه غوٽَه بُجی
یو حسینه لوزکی بُجی
د حسینو نه حسینه
درگ کلی شہزادگی بُجی
سَتَانِه اسره سپر لے شی
خَهْ عجیبِه بنای پِپِر بَنْدِي
کاش کَهْ سَتَانِشانتِي گل هم
زما کور کَبْنی او سپد لے
اے زما د زِرَه مَلْگُرِي
اے سَمَن اے جادو گرِي
ستا منصور په تاقبَا شه
اے د میںی انکُور گرِي
ستا منصور په تاقبَا شه
اے دو پُرِي اے جادو گرِي

کاش کَهْ سَتَانِشانتِي گل هم

زما کور کَبْنی او سپد لے

دی نوابه نوابه که چی د قیصی خلق
خه دنگ دی لاستاد بنباری خلق

تاچی چی رینسی رینسی گرموان گنیه
وو په تماشه ټول د محپی خلق
ته چی ماسره په څنګ کښی او دینې
یم چران په خه اخلي لمبی خلق
یور قیب نونه د سے چی به پوئه شی
څنګ به پوهوم دی د کوچی خلق
یو ارمان ی دوی له پوره نه کړلو
څله کړی خدا یا نوته سجدې خلق
دارائے د هورونه نوابه دی زیات
د زماد کلی بې اسری خلق

مرگ نه د منصور روستوبه او گوري
هر څائے کښی ی او ستائی نقی خلق

وخت تپر پری نه خپل کورکنسی په ترخی خُلی
شی تمام جهان خوار لے په خوبنی خُلی

ھر یو کس بہ ستا دظلم مخ نیوے کرپی
وہ ظالمہ تھے بہ چا چالہ ترپی خُلی
آہ ذپکیہ تاربنتیا وی زہ پاگل و م
بُپ دسوکہ نہ سمندی دا کنپی خُلی
دانصاف طمع بہ خنگہ ترپنہ او کرپو
چا پھی کرپی زموبن په وینو باندی سرپی خُلی
زہ د لادو بادو پر بو تم زرہ است دے
نہ هبر بنی ھی سرپی شوندی او او مجھ خُلی

چر بناستہ گلاب مستی کرپی ذرہ کنسی و ایم
کاش چر بُکل پی کرم منصورہ په دی خُلی خُلی

”لُو، شانسٰئی صبر او گرہ“

نن تور کار غه پچی دیبلی د پاسه کان کان کول
 نن پچی میکری بی خور لے دُرشل د پاسه
 ما ته خه پتھ وہ جانا نه پچی به ته را درو بی
 ما خونه سردے گو منج کوے نه بی لاس و نیخلي
 زه خولا ها غسپی د بوال باندپی خوپیا کپی تپم
 خوبدہ جانا نه دوفا پیه خاطر صبر او گرہ !!
 ته ور شه کبینه د چنار لاندپی پیشلی غز و ھ
 ذه بہ جا بی او و نیخم ھان لہ بہ مکھی او کرمہ
 ته پہ پیشلی کبینی غز وہ بی د بنائست سندر بی

ذه بہ غویان پتیی ته بو حمہ گیا بہ او کرم
 ته را پسپی روستو ھو کہ پہ لاس رامندپی وہہ
 پہ شنو وابنو کبینی بہ او ده شوغوان بہ موبن او تپو
 ته بہ پیشلی غز وی زه بہ دپی ستام پو کبینی

خو

لو، شانسٰئی صبر او گرہ دا سوپیا کپی بره کبین دم

هېشچ پوهه نه شوم خوار نصیب دې راله خله داکرو
خوار خودې کرم ذهن ادیب دې راله خله داکرو

چې دې مئین کرم ستامننے خوپوس کنوه
په محبت کښې دا رقیب دې راله خله راکرو
بېکار د موڭخ نه پس يو خان دعا کښې دا سې ووې
شاھي و طن کښې دا غریب دې راله خله راکرو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونې چېرى
قاتل جانان، هوښيار طبیب دې راله خله راکرو
دللة شراب او خبىسم كه واورم د خطیب خبر پې
خدا يوا يو خان شراب خطیب دې راله خله راکرو

مۇلام کېرى ناسته در قیبو په ټولی کښې ربە
منصور حران يە جیب دې راله خله راکرو

که ستا خوبن نه يم ستاد غم خوبن يمه
بعرلتا د ټول عالم خوبن يمه

ستا په سر هر چاله بشپگره کوم
حکه نو زه دې ډیول چم خوبن يمه

ماته بغير په چا ستم نه کوي
نو زه ې هم په دې ستم خوبن يمه

قسم دې کړي ماته نه جارو څي
غُربته زه دې جورې سم خوبن يمه

چې درقيب په سر خه و پلنه شم
منصوره حکه د صنم خوبن يمه

قدلی کرم نو قاتلانی نه شوی
سترنگی په چپلوكرو بشپهانی نه شوی

چو د هغه نه می ھان او نفایلو
بپی برغندپو پله رواني نه شوی
زره می بودا شه نظرکار پېښوده
مراوی د بنکلی ادالکانی نه شوی
ما هر قدم ستاد قدم پشان کرو
افسوس دے ته زما پشانی نه شوی
لارنگی خه کوپی خوانی ختمه شوه
ختمی دی یاره سزا کانی نه شوی

منصوره هسپی دی ھان او بامسلو
د محبت لارپی رو بناپی نه شوی

او بنکی پی په نخ باندی را ماتی شوی
تة پچی د فالاره کښی پاتی شوی

او س به د ملا دخوانه پاسمه
بیا د محبت سندری ذیا تی شوی

ما پچی پکښی خاوری په سربوستی وی
من هفه کوڅه زمانه پاتی شوی

نه پنځلا کپه لو نهوجي بجبوره شو
او بنکی پچی اشناته نتواتی شوی

کړي منصور خبری در قیب د چم
حکه ټی حوصې د ذره میرا تی شوی

زه گنهگار يم ما گناه کړي ده
چې پی محل رنګ سره وفا کړي ده

زه د هر چا په غم سلکي و همه
هر چا ذما په غم خند اکړي ده

ماته پي خپري د څوا في مرگ کړي دي
ما ورته ټول عمرد عاکړي ده

او س راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زهوبن د سر سودا کړي ده

څنګه په دار پي خپروي او کنه
منصور نو هاغه گناه بیا کړي ده

زیر کے پی نہ دیکی دپبارہ اوس پہ دی کلی کبپی
زیر کے بہ خلٹ اولیکی نشستہ دے زیر کے کلی کبپی

چی ستاد بنار پہ دروازو باند دنہ شوہ
مانہ شو پا قی هفہ شور هفہ منگے کلی کبپی
یادتہ سلام نہ پس دپبارہ دسی و وایہ چی
بغیر لاتانہ ایسار پینی نہ سپر لے کلی کبپی
ستا انتظار باند پہ بہ رون ستا پہ کو خہ کبپی پر کیم
زمانہ نہ دے پا قی هیچ پوکہ پستی کلی کبپی
صبا پہ بوئے سفر روان مم مرورہ میارہ
او گنہ دی می ا خیری ما حیگے کلی کبپی

زمارِ نفیت دے ٹکھہ نہ دا حُم منصورہ یارہ
دیار غمونہ بہ می زر کوئی لپوئے کلی کبپی

داد سرو شوندو ارمان به می پاگل کری
چوڑه زردہ چی نادان به می پاگل کری

حُکه نه در حُم اشنا زما یقین دے
ستاد کلی ماشومان به می پاگل کری

زه بے خنگه پوهوم نه پوهبن ی
د ساده باده جانان به می پاگل کری

بن په ده باندی هم او خبته چی نشه شي
سا قی جانه ملا جان به می پاگل کری

خه پاگل زرگی پاگل کرم منصوره
خه پی صنی دجهان به می پاگل کری

زه شاعریم د بناستونو طلب کاریم
د سپریلی او سرو گلو بونو طلب کاریم

زه په ھوانه ھوانه دل کیم د وخت ژرندي
خوزه اوس هم د جامونو طلب کاریم
در قیب سره جتکونه ھی یاد میں ی
ستاد مینی د جتکونو طلب کاریم
چو مدام راسره په ھائے یو ھائے وي
ستاد یاد ستاد غمومونو طلب کاریم
تورو زلفو دی ژوندون راله ایرپی کرو
ستاد شوندو د سرو نو طلب کاریم
ما او تاچی پیکشی یو وو که هغه وي
زه په ویشنہ د تجویونو طلب کاریم

پروا مه کوه رقیبه یو حمل نه دے
زه منصوریم د دارو نو طلب کاریم

لکه ما شوم پچی بناریه کنپی ورک شی
دا سپی پی زرده ستانداره کنپی ورک شی

چو دکل مخنی مخ متنه او گورمه
زماد رو دوته په سینه کنپی ورک شی
پچی ستاد زلفو په حتمکل کنپی ورک شم
لکه مبلمه پچی توره شپه کنپی ورک شی
مو بنده پچی او خبسو ایله هود کنپی راشو
زا هد پچی او خبسبی پخانه کنپی ورک شی
بیا ورسره تاله و فانه بنایه
زمار قیب پچی ستا کو خده کنپی ورک شی
د نوی دور دیار به خه او وا یم
دا حت کنپی راشی په غو یمه کنپی ورک شی

د منصور یار به خو په زرده کنپی وی ستا
خلی پچی زور شی مقبره کنپی ورک شی

ورک نه شی

کل د دواړو سترګو توړ که چې ورک نه شی
یا پې ګل غونډې سمسور که چې ورک نه شی

په صحراباندې روان پې د یارغم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نه شی

وه رېباره دا زمادا شناکور دے
ورته دو ه سترګي خلور که چې ورک نه شی

زړه وي خېر که هن خهه ورک شول پروانه
د یاد غم په اوښو سور که چې ورک نشي

چی دی د سپینی مینی تور و انخلي
زره به پی ستاپه زره کنی کور و انخلي
پام کوه سترگو له ذور مه ورکوہ
د زره د نیا پی پھرتہ اور و انخلي
دد په مر و جود به خل شپ بن یے
بھی بی قدم په نہوا د گور و انخلي
دلسته به خنگ غریب په نخته هورشی
چانه روپنہ چی قوفن پور و انخلي
دنوی دور بنسکلی به خپل دی کویی نه
ستاپه سر هیچری به تور و انخلي
بیانو منصور نه دے دروغ به واپی
کل نه چی پامنی خله په زور و انخلي

په کو هه خله به هان ته واپی منصور
چی ستاپه مینه کنی پسکور و انخلي

دیار پینه خله منه ده
زمینه هم زنه ده

دبوسی سوال چی ترپا اوکرو
یا غربته کویی یا کنه ده

ما به غرق ما به تباہ کری
چی عادت په چیزنه ده

یو ما بن ته خته نه شی
بل دی یویو سپر پنه ده

ستاد ذلفو د باد وراندی
د منصور مینه بنه ده

د زرہ په کور گنپی یا س ساتم خو چونے نه ساتم
صفا چے وو چل چی خود په زرہ گنپی دے نه ساتم

بغیر د یارہ چی په ما باندپی د ھانہ گران دے
ردیقیه زه د زرہ په کور گنپی بل سرے نه ساتم

د جانان کرو تو کرو تو بر پتو سره او نه خلی
ددپی د یارپی نه په پوزہ میخکے نه ساتم

تا سره مینه کوم مینه درته غواصم گله
د زرہ په د شتم گنپی د بعض بُرغلے نه ساتم

ما د هنصوم نه چل نده کرے دے غدو نه کوم
تندے ہی رون وی چا ته دران وی چار تندے نه ساتم

تہ زماپه نوم شرمیزی زہ خوستاپه نوم بد نام یم
داسی هربه دپی کوم کلہ، خنگه تاتھ پچی گمنام یم

زماحان کبپی د زرہ سره د عادت بی شانه نبوس دے
پچ د بشکلو صفت کبپی ورتہ ناست په احترام یم

ساقی نیست دپی راتھ خراب دے کله او بوبکبپی نشہ نشہ
خنگ پچی ومه په یو خاٹھ کی ساقی ها غسپی په جام یم

ستاد مینپی پر فتح تگ دے په مزہ مسڑہ روآن یم
هر قدم تپکر پی خورمه، غور حجد لے کام په کام یم

نه منصور خفه کوئہ نہ جانا نه صبر پسے شم
سکرتا تھ په سجدہ یم داشنا چم کبپی مابسام یم

بُڪلے مانه نه هپرپنی لا ترا و سه
په زرگی می را ورپنی لا ترا و سه

ھوانی ختم پت پتو نہی ختم نہ شو
زما یار مانه پستپنی لا ترا و سه

پورہ کال تر منجھ تپرشو خلانہ شو
خواکنی غلے می تپنپنی لا ترا و سه

محبت کنی دو صال پستنہ مہ کرہ
ارمانومنہ می قتلپنی لا ترا و سه

یم ھران چی منصور روغ دے کہ پاکل
ج و فاپسی ژرپنی لا ترا و سه

در دچی د چا گو کل ته و نه ر سی
ه گه به ستا ور بیل ته و نه ر سی

چی خپلی پس بی خان پس بی خپلی را بشکی
چری بیه نیم م نزل ته و نه ر سی
اوایه ماله به توب خنگه راشی
سرچی چی ستا خت گل ته و نه ر سی
ه گه به خل سروی کم عقله یاره
چی ستا په نوم مقتل ته و نه ر سی
شرط پری کبد و اشنا زما غزل چی
ستاد دی خلی کن گل ته و نه ر سی

مر به شی ستاد صحبت نکات چی
ستا لپو نی ا جمل ته و نه ر سی

هُان به خپله د ایرو غوند پی ایرجی کرپی
وہ ذمکیه چو د بسکلو متذکرپی کرپی

په آسمان باند پی ور پچی را نهود پی شو پی
که حسین په سپین جمین زلفی هور پی کرپی

حُکه او س د غنم رنگونهوا کښپی گو حُم
د جهان بسکلو رشت پی راسره پرپی کرپی

چو په بسکلو پسپی گرچی بسکلی غوارپی
پوئیه مابه زر ، ذرپی ، ذرپی کرپی

مُلا و سُلیل شابے دا بل منصور پیه دار کرپی
چو جماعت کښپی چو صنم ، صنم نعرپی کرپی

”هاغه زور اشنا دې يم“

خنگه او س مې پېشني

بنه په غور را و گوره

هفه زور اشنا دې يم

مو بن چې پت پتو په کرو

تانه چې ورک شو سے و م

ما نه چې ورک شو سے و ډ

او س دې خیال کښي را غلمه

ستا جورې ياد پښي نه

هاغه د روژو ما بنا م!

مو بن چې اللہ هو به و ې

بره د چرې په گپت

مو بن دواره چې ناسته و و

خنگه او س خل پوهه شو پي

او س در ته در یاد شو هم

پاسه را ترغیب شه

و ه ما نه روک شوي يه

هاغه زور اشنا دې يم

هاغه زور اشنا دې يم

قابل

بھی دپھا زرہ ورتہ زر کے نہ بنکاری
ھفہ سرے دسوز پد و قابل دے

چھ حصی یو بنکلی پسی چھے کبھی
زما زر کے دسوز پد و قابل دے

انا الحق

یو و یشتمہ کہ یہ کہم انا الحق و وی
په قسم چھ بہ یہ چتھ خلق پہ دارکری

منصور هاغہ منصور نہ دے لپوئیہ
چھ بے ستان گوندہ کبھی جتھ خلق پہ دارکری

جلیا شوم نه کوم سنگ، منی اوکنه
ما په نچل ٿان پتنگ، منی اوکنه

بغیر له تانه خنگه وہ جاتانه
د زرہ محفل ہی رمنگ منی اوکنه
چوستا کوشہ پری مکل درینه شوله
زما د وینی رمنگ، منی اوکنه
ما په دھلی هم باچای کرپی ده
زما د توری شرپنگ منی اوکنه
پچی را گوزار شوم یار خندابنی دوپے
خنگه دسترگو جنگ منی اوکنه نه
چ پستو کس مولار کبی خنگ پر پسوند
زموبن پستو او نتگ منی اوکنه نه

دا ٿو منی پچی زه منصور ملنگ یم
په ڻان زما قلنگ منی اوکه نه

د وطن په نوم

وطنه ستاد دنگو غردونونه زاک
 ستاد صحرا ستاحنگلوونونه زاس
 ستاد وگرو سپینو زرونو زاس
 ستاد زملود همتونونه زاس
 له تا لوگه له تاقربان وطنه
 په مادر وطن نه گوان وطنه

زه ستاپه خاوره زپن یې لے یمه
 زه ستاپه خاوره لو بپد لے یمه
 ستاپه نوم حص پا پېشند لے یمه
 تاپه قدم قدم گتھ لے یمه
 وطنه
 مو بن یو په تاباندې ودان
 سمسور دې ستاوي گلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
 خپیر په ملک دد بنمن نه ورکوم
 زه ستا کوڅه په کلشن نه ورکوم
 پسته د مبل په وطن نه ورکوم
 رسوم بېرځ دې تو اسماں وطنه
 اوچت دې ستاوي مدام شان وطنه

ستاھرہ لاره امریکہ دد ماتھ
 د جنت لارنحو ستا کو خدھ ده ماتھ
 پچھرہ ڦبھ دی ٽونھ ددھ ماتھ
 در قب حُلکھ سترکھ سره دھ ماتھ
 سندھ او بلوچ، پنجاب افغان وطنھ
 ماتھ دی ٿول روئیه یوشان وطنھ
 که ستا تور غردے کله بُولان دے
 که تاترہ که کوه ستانے دے
 که ستا شندور که ستا بولان دے
 ماتھ ٽو ٿول یو پاکستان دے
 نتا لوگے به کرم چل ڻان وطنھ
 اے دا قبال ٽو شحال رحمن وطنھ

ستا په نوم هر ڻائے کبپی مسرووریم
 تا آه معلوم یمه با ٽور یم
 په تا با ٽلمه سر منصور یم
 ٿوله نر چد کبپی مشهور یم
 زما ٽو دغه دے ارمان وطنھ
 پچھ دی راوین کرمہ ٽوانا وطنھ

په خچله باندپی خچل کورکو لو و دان زما زرگی
پیدا نئه کرو دیار زرگی مکان زما زرگی

ملگرو په خوبونو، په خیالونو کنپی مدام
نبکل کرپی دجهان واریه خوبان زما زرگی
دیدن له دپی اشنا په ویراتو گوره دبره دے
پرپسودے ستاد پاره گلستان زما زرگی
زما دا پښته ساده باده مینه ملگرو
لاهو کرو پا بناستود قول جهان زما زرگی
زما اشنا نادان دے په یوه باندپی پوهینی
بسلے دے پستے په خچل چبران زما زرگی

زما منصور زرگی دار رسی په شوندو نبکل کرپی
بسلات کوئے د عشق په کوم میدان زما زرگی

د فطرت د بنا سُتو نو طلب کار د يم
د سپر لی او سرو گهونو طلب کار د يم

زه په حوانه حوانه دل کوم د وخت زنده
نوزه بیا هم د جامونو طلب کار د يم
توروز لفودی ژوندون ماله ایرجی کسو
ستاد شوندو د سرو نو طلب کار د يم
در قیب سره جنگونه پی یاد پن یی
ستاد مینی د جنگونو طلب کار د يم
ما او تا پچی پکنی یو و که هغه وي
زه په وی خه د حوبونو طلب کار د يم
چی مدام ماسره ستایه حائی یو حادی
ستاد یاد ستاد غمو نو طلب کار د يم

پس و امه کوه رقیبه یو حلنده دے
زه منصور دارو نو طلب کار د يم

ماد و هشت په تورو شپو کبپی سحراونه لیدو
یارهی دکلی په کوشو کبپی سحراونه لیدو!

دیار د هجر په چیو باندی پی هان او سپتة
لکه پتگ پی سرو مبو کبپی سحراونه لیدو
ماته د ژوند د بسکلا خه پته ده خه ته واپی
ماد زندان تورو تیرو کبپی سحراونه لیدو
په سپین رخسار باندی پی ز لقی لکه شپی نوری دی
نن پی دیار په انشکو کبپی سحراونه لیدو
بپکاه پی خوب کبپی در قیب گوپوان مار تار کو و گله
چا په ریسنوری بیسو جامو کبپی سحراونه لیدو
مو بن ه میکر پی د ژوندون په هر دگر او نور پی
مو بن ه په دی سپپرو تندا و کبپی سحراونه لیدو

وصیتِ منصور

پچی کله مرشمه زه
 نوماپه خاودو بخ کپی
 که سوزویی می کله
 مهربایی اوکری دا
 زما د تن نه زما زرگے او باسی
 که بیا سوزپنمه زه
 خیر دے پروا نشته دے
 او باسی زرہ می حکم
 زما خوب و ملگو و
 چرتہ هفہ او نہ سوی
 پچی می په زرہ کبی او سی

دا وصیت دے زما
 دا وصیت دے زما

یاد کیرنه: دا پورتہ آزاد نظم ماد اردو ثربی دیونظم په
 خیال کبی لیکلے دے۔

سندرا

خلوق ورپی تسلی په او بن به پی سوره ناویری
 اوس به مسلمنه را اوری
 مونن کور سنبال کوئے دے
 اوس به مسلمنه را اوری نه چپرخو شحالین هه
 زه دخو شحالی رنه په جامو کبپی قه حمین هه
 مخکبپی به جنبیان وی او بن به روستو کجاوه را اوری
 اوس به مسلمنه را اوری
 مونن کور سنبال کوئے دے
 کله مسلمنه چی زمونن کبپینوی پانگ کبپی
 ناسی سهی لی به ورسه وی سنگ په سنگ کبپی
 شوک به ورله تو زه چاٹه، شوک به ورله شنه ناویری
 اوس به مسلمنه را اوری
 مونن کور سنبال کوئے دے
 واپی د چوپی منصور ناوی خفه کپین ۸۶۵
 اوس به چپر عالم راشی غلوشہ ڈرین ۸۶۵
 تاله به کو سیر او مین ماله به سهره را اوری
 اوس به مسلمنه را اوری
 مونن کور سنبال کوئے دے

اجمل منصور